

1251 *Ned. Tijdschr. voor Gen.* van 25 Maart 1922 een andere houding van het hoofdbestuur in deze verwacht en met recht mogen onderstellen, dat onze belangen en niet minder die van onze patiënten onder de militieplichtigen beter behartigd waren. Ik blijf namelijk bij mijn meening, dat de rechtspositie der militieplichtigen gewaarborgd door het onderzoek door *twee* geneeskundigen, *niet* aangetast mag worden door den minister van oorlog.

Ten slotte een ernstigen en dringenden raad aan alle collega's, die militieplichtigen kennen, die voor afkeuring in aanmerking komen, en hoewel naar hun meening „ongeschikt voor den dienst” toch goedgekeurd zullen worden door een keuringsraad. Neemt kennis van: Art. 11. 1ste lid van de dienstplichtwet luidende als volgt:

„Een nieuw geneeskundig onderzoek van een ingeschrevene, omtrent wien door den Keuringsraad uitspraak is gedaan, kan *binnen tien dagen* — te rekenen van den dag, waarop de uitspraak in het openbaar is medegedeeld — worden zangevraagd door den ingeschrevene, wien de uitspraak geldt, door elk der overige voor de gemeente ingeschreven personen of door den wettigen vertegenwoordiger”.

Het verzoekschrift moet bij den burgemeester van de plaats van inschrijving ingediend worden.

Alkmaar, 6 Januari 1923.

J. H. PAMEIJER.

## II.

De lange jaren, dat PAMEIJER aan keuringen heeft deelgenomen, hebben hem toch blijkbaar onbekend doen blijven met de eischen der militiekeuring. Het keuringsreglement immers eischt voor afkeuring genoegzame zekerheid, dat een bepaalde ziekte bestaat. Bij twijfel moet dus worden goedgekeurd. De verantwoordelijkheid van den geneeskundige wordt bovendien verlicht door het feit, dat de uitspraak over de goedgekeurden slechts een voorloopig judicium is. Het heeft dan ook geen zin zooals PAMEIJER zijn tijd te verdoen met het ontmaskeren van simulanten. De snelheid van het keuren is grootendeels een zaak van organisatie. Dat PAMEIJER nog spreekt van „dubbel werk” bewijst, dat hij het onjuiste standpunt inneemt, dat ieder geneeskundige de helft van het aantal kandidaten onderzoekt.

Onlogisch is het van KRIJGER de fouten van het huidige „tweeman-stelsel” te betrekken op het toekomstige „éénman-stelsel”.

Dat een epilepticus, ondanks waarschuwing van den arts, wordt goedgekeurd, is het noodwendig gevolg van de vele waardelooze en veelal onbetrouwbare briefjes, die de kandidaten ter keuring meebrengen, waarmee niets persoonlijks is bedoeld tegen KRIJGER, die mij onbekend is.

Het verdient aanbeveling den keuringsraad het recht te geven de onderzochten in drie groepen te verdeelen: 1. geschikt, 2. ongeschikt; 3. twijfelaars (dus voorloopig goedgekeurd), terwijl bovendien de verplichting worde opgelegd, dat deze laatste groep bij opkomst onder de wapenen ambtshalve aan een strenge keuring worde onderworpen.

Amsterdam, 8 Januari 1923.

W. F. ENKLAAR.

## EIGENAARDIGE ZUINIGHEID.

Volgens mededeeling in het laatste N<sup>o</sup>. van dit *Tijdschrift* zal van de medewerking van burgergeneeskundigen bij de militie-keuringsraden geen gebruik meer worden gemaakt. Als regel zal nu een oud-officier van gezondheid den tournee met den keuringsraad medemaken. Behalve het vastgestelde tarief ontvangt deze zijn reiskosten en vergoeding voor een volledig dag- en nachtverblijf.

Een en ander zal ongeveer het dubbele bedragen van hetgeen een plaatselijk geneesheer kan en mag rekenen. Is dat nu zuinigheid betrachten?

Doetinchem, 7 Januari 1923.

J. BARDET.